

РЕШЕНИЕ

№ 265

гр. Смолян, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Хр. Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Недялка М. Кокудева
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500416 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството е по чл.268 ГПК във връзка с чл.2ал.1ЗОДОВ.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба от ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, депозирана чрез Районен прокурор при РП-3., вх. №912/12.05.2023 година, срещу Решение № 29/27.04.2023 г. по гр.дело № 272/2022г. по описа на Районен съд-гр.З., с което е осъдена на осн. чл. 2 ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ да заплати на С. К. М., ЕГН *****, сума в размер на 3000.00 лева, представляваща обезщетение за причинени на същия неимуществени вреди, изразяващи се в изживените болки и страдания вследствие на воденото срещу него наказателно преследване, за периода от 28.03.2019 г., когато е образувано производството срещу него до м. 08.2019 г., както и сумата 994.25 лева мораторна лихва върху главницата, считано от 01.09.2019 г. до подаване на исковата молба в съда, ведно със законната лихва върху главницата, считано и от подаване на исковата молба до окончателното изплащане н главницата, както и сумата 1600.00 лева – представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди за заплатено адв. възнаграждение за правн защита и съдействие в ДП, както и 530.22 лева – мораторна лихва главницата от 1600.00 лева, считано от 01.09.2019 г. до подаване на исковата молба , ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и са присъдени направените разноски на С. К. М.- 10 лв. разноски за ДТ и адв. хонорар в размер на 1000 лева.

С въззивната жалба се атакува съдебният акт в осъдителната му част и се иска съдът да отмени постановеното решение за неимуществени вреди като неправилно като отхвърли изцяло претенцията или да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, с оглед разпоредбата на чл.52 от ЗЗД съответно да намали и

присъдените разноси по съразмерност за адвокатския хонорар.

Изложени са оплаквания за незаконосъобразност на съдебния акт в частта относно присъденото обезщетение за неимуществени вреди, поради прекомерност и несъобразяване със залегналия в чл.52 от ЗЗД принцип на справедливостта и трайната съдебна практика. Според жалбоподателя в случая не са отчетени всички обстоятелства по делото - продължителността на наказателното преследване, като при преценка на интензитета на упражнената репресия следва да се съобрази, че наказателното производство е приключило в разумен срок, не е било с продължителност надхвърляща рамките на обичайно необходимото време за разглеждане и приключване на делото. Излага оплаквания, че на 28.03.2019 г. от ГПУ-3. е образувано досъдебно производство срещу С. К. М. от гр.3., обл.С., за престъпление по чл.234 ал.1 предл.П-ро от НК, а ищецът е привлечен към наказателна отговорност на 20.06.2019 г. и му е повдигнато обвинение за посоченото по-горе престъпление. В хода на досъдебното производство са проведени два разпита в качеството му на обвиняем и впоследствие са му предявени материалите, не са били извършвани множество и интензивни процесуалноследствени действия спрямо М., т.е. досъдебното производство не се отличава с висок интензитет. От момента на повдигане на обвинение, спрямо ищеца не е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, а му е била наложена най-леката мярка за неотклонение „подписка“, която мярка в най-ниска степен е засегнала ежедневието му и в никакъв случай не е възпрепятствало свободното му придвижване. С Постановление от 08.08.2019 г. на РП-гр.3. наказателното производство е прекратено и същото е влязло в законна сила на 15.08.2019 г.

Според прокуратурата разследването е приключило в разумен срок, няма извършени действия извън сроковете по чл.234 ал.1-3 от НПК, като производството е протекло за период от около пет месеца, не е преминало през съдебна фаза, поради което продължителността му не е извън разумния срок и интензитетът на негативно въздействие върху ищеца е бил минимален. При постановяване на решението според жалбоподателя съдът следва да вземе предвид и това, че по делото не е установено да са настъпили промени в общуването в семейството и в общественото отношение към ищеца с негативна насоченост вследствие на воденото срещу него наказателно производство, което впоследствие е било прекратено.

Според жалбоподателя определеното обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди в размер на 3 000 лв. е прекомерно завишено по размер и несъответства на претендираните вреди, на икономическия стандарт на страната ни и съдебната практика по аналогични случаи, то е несправедливо, тъй като моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях трябва да съответства на необходимостта за преодоляването им, поради което моли да бъде отменено постановеното решение за неимуществени вреди, като неправилно, като съдът отхвърли изцяло претенцията или да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, с оглед разпоредбата на чл.52 от ЗЗД съответно да намали и присъдените разноси по съразмерност за адвокатския хонорар.

В законово установения срок по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна С. К. М., депозиран чрез пълномощника му адв.Р., с който се поддържа неоснователност на въззивната жалба. Според въззиваемия правилно първоинстанционния съд е счел предявеният иск за основателен и доказан до претендирания размер и е уважен изцяло. В мотивите си същият се позовава и на обилната съдебна практика, включително и на ВКС по този вид дела, в която подробно се изброяват обстоятелствата и фактите, които следва да се вземат предвид при спазване принципа за справедливост при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Счита също така, че размерът на присъденото обезщетение не е прекомерен и е съобразен с нормите на чл. 52 от ЗЗД, тъй като са отчетени всички обстоятелства по делото - продължителността на воденото досъдебно

производство срещу С. М., безспорното обстоятелство, че ищецът М. не е бил осъждан към момента на образуване и водене на производството спрямо него. а така също и влошеното му психическо състояние, в каквато насока са събраните и непротиворечиви гласни доказателства, най-вече на неговия личен лекар, а така също и приложените писмени доказателства - амбулаторни листове, в които е посочено, че ищецът страда от депресивно разстройство, което е рецидивирало. Освен психичното разстройство съдът правилно е обосновал в решението си, че са се появили и проблеми с кръвното, а освен това по делото са ангажирани доказателства, че М. е станал затворен и е започнал да страни от хората в града и най-вече от приятелите си. Психичното разстройство се е появило след първите действия спрямо него по досъдебно производство, за което свидетелства личният му лекар, хипертонията също.

Направен е довод, че за огромния стрес преживян от ищеца през този период, затварянето в себе си, както и за уронването на доброто му име, именно в следствие на производството срещу него свидетелстват всички показания на разпитаните свидетели, според които са узнали за случая от хорски приказки. Св. Ц. заявява, че като приятелка на семейството са я питали дали знае нещо за случая, а от съпругата на ищец разбрала, че се чувствал като престъпник и я е помолила да не го разпитва за случилото се, заради опасения от влошаване на здравословното му състояние. Според свидетелката като цяло семейството се е затворило и вече не се събирали с тях, а преди това са ходели заедно в Г.. Преди това веднъж месечно са излизали някъде да пътуват, но от март 2019 г. са спрели да се виждат, докато не приключило делото. Свидетелката потвърди, че освен неудобство за ищеца такова са изпитвали цялото му семейство, съпругата и двете му деца. Показанията на св. Ц. са в унисон с тези на св. М. -Х., която също заявява, че ищецът е човек с авторитет и това дело много му се отразило на нервно-психологичното му здраве, станал е по свит и неразговорлив. На всички близки помагал, като винопроизводството му е било хоби и го е произвеждал с лечебна цел, което правилно е отразил в мотивите си и Районен съд - З., че след приключване на досъдебното производство спрямо него преустановил заниманията си с това хоби. Правилно и закономерно съдът е преценил, че иска следва да се уважи в пълен размер като в настоящия случай при определяне обезщетението за неимуществени вреди съдът следва да вземе предвид, че образуваното досъдебно производство спрямо М. е от 28.03.2019 г., когато е извършено първото действие спрямо него- претърсване по бързото производство и е траяло до 15.08.2019 г. т.е. около 5 месеца. От 20.06.2019 г. до 15.08.2019 г. т.е. около два месеца С. М. е бил обвиняем и с мярка за неотклонение „Подписка“, което означава, че е следвало да уведомява контролните органи при напускане на адреса, което също се е отразило негативно на живота му, тъй като от събраните и обсъдени по-горе свидетелски показания се доказва обстоятелството, че през този период ищецът не е ходил в Г. на море, на почивки извън града, като преди това е обичал да ходят по манастири е поне веднъж месечно са излизали някъде да пътуват, но от март 2019 г. същият е преустановил тези пътувания и контакти, докато не приключило делото.

Според въззиваемия правилно първоинстанционния съд е преценил, че причинна връзка е налице между извършените процесуални следствени действия спрямо М. по досъдебното производство, качеството му на обвиняем и взетата му мярка и предявените неимуществени вреди, които той е търпял, като съдът следва да вземе предвид и икономическата обстановка в страна, поради което Районен съд - З. правилно е счел, че обезщетението в размер на 3000 лв. е справедливо за репарирание на неимуществени вреди. Това обезщетение се дължи по правилото на т. 4 на Тълк. решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС от използване в сила на прокурорския акт за прекратяване на НП. В случая това е 15.08.2019г. Предлага съдът да потвърди атакуваното съдебно решение и претендира направените разноски пред въззивния съд.

В съдебно заседание представителят на Смолянска окръжна прокуратура зам.окръжния прокурор Д. С. поддържа изцяло депозираната въззивна жалба.

Въззиваемата страна С. К. М. лично и чрез пълномощника си адв.Е. Р. поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба и предлага окръжният съд да я остави без уважение.

Смолянският окръжен съд след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба оплаквания на атакувания съдебен акт и становището на въззиваемия, намира за установено следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259 ГПК, изхожда от активно легитимирана страна,имаща право на жалба и е процесуално допустима,поради което съдът пристъпи към разглеждане нейната основателност.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 изр. 2 ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са задължителните указания, дадени от ВКС по тълкуването и приложението на дакона с ТР № 1/2013 г на ОСГТК – т. 1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Като краен резултат, първоинстанционното решение е правилно и не страда от пороците, посочени във въззивната жалба.

ЗОДОВ предвижда специален ред за ангажиране отговорността на държавата за вреди причинени от държавни органи на граждани. Отговорността по този закон на държавата е обективна и реализируема чрез органите, от чиито действия или бездействие се твърди да са настъпили вреди. В разпоредбата на чл. 4 ЗОДОВ е посочено, че държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Съгласно пар. 1 от ЗОДОВ общите правила на гражданското законодателство намират субсидиарно приложение към неуредените от специалния ЗОДОВ въпроси. Следователно намира субсидиарно приложение нормата на чл. 52 от ЗЗД, съгласно която при определянето на размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди се изхожда от изискванията на справедливостта.

Фактическата обстановка е установена правилно от първоинстанционния съд и е следната:

Ищецът претендира обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие воденото срещу него наказателно преследване за периода от образуване наказателното производство 28.03.2019 година, когато му е връчена заповед за задържане №4447-13 за 24 часа и е извършено претърсване и изземване, като в хода на разследването му е взета мярка за неотклонение „подписка“.Излага твърдения,че разследването по досъдебното производство продължило в период от почти шест месеца,през който период имал качеството на обвиняем до 08.08.2019 година,когато с Постановление №214 на РП 3. образуваното наказателно производство е прекратено на основание чл.234 ал.1т. във връзка с чл.24 ал.1т.1 НК и е прието,че деянието за което му е повдигнато обвинение не представлява престъпление.

Твърди, че е претърпял неимуществени вреди, тъй като се касае за изключително стресиращо и унижително преживяване за него и семейството му,следствие появата на 12 униформени лица рано в дома му,представляващо атракция за целия квартал. Твърди също,че през целия период бил силно подтиснат,не искал да контактува с

околните, срамувал се, че е обвиняем, станал за посмешище на целия град, с което граденият от него с години авторитет е унищожен от предприетата акция. Създалата се ситуация го помела психически, наложило се да посещава лекар-психиатър и да приема медикаменти за да преодолее депресията и стреса, в който изпаднал.

С атакуваното решение е уважена претенцията за неимуществени вреди – претърпени неимуществени вреди болки и страдания за периода от 28.03.2019 година когато е образувано наказателното производство до 08.08.2019 година (когато е прекратено наказателното производство) в размер на сумата 3000 лева, сумата 994.25 лева мораторна лихва върху главницата, считано от 01.09.2019 година до предявяване на иска, ведно със законната лихва върху главницата, както и сумата 1600 лева причинени имуществени вреди за заплатено адвокатско възнаграждение и 530.22 лева мораторна лихва върху главницата от подаване исквата молба до окончателното изплащане.

При разглеждане на делото от фактическа страна е установено, че на 28.03.2019 г. срещу ищеца е било образувано наказателно производство по БП № 8/28.03.2019 г. по описа на ГПУ З., затова, че в гараж негова собственост е държал акцизни стоки без бандерол, което действие е одобрено с определение № 87/29.03.2019 година на З. районен съд и с Постановление за привличане обвиняем и от 20.06.2019 година е взета мярка за неотклонение – подписка. Още същият ден е разпитан като обвиняем в присъствието на защитник, на който разпит обвиняемият се възползвал от правото си да не дава обяснения. На 03.07.2019 г. обвиняемият не се е признал за виновен, отново е отказал да даде обяснения и е заявил, че разследването се води тенденциозно. Посочил е, че е винопроизводител и е получавал награди.

От приложените по ДП ЕР на ТЕЛК при МБАЛ „Д-р А. Д.“ гр. К. от 04.01.2018 г. се установява, че на С. М. е открито заболяването „злокачествено образуване на бъбрека, с изключение на бъбречното легенче“ и му е определена трайно намалена работоспособност 65 %, както и е извършена оперативна интервенция.

От представените в съдебно заседание амбулаторни листове се установява, че М. е развил смесено-тревожно-депресивно разстройство – амб. лист № 001253 от 09.07.2019 г. от д-р Н. А.; амб. лист № 3905 от 03.07.2019 г. д-р Ж. М.; амб. лист № 3936 от 04.07.2019 г., в който е посочено, че заболяването е рецидивиращо; амб. лист № 6063/07.10.2019 г. от д-р Ж. М.; амб. лист № 5511/12.09.2019 г. от д-р Ж. М.. При посещения на ищеца М. личната си лекарка Ж. М. са съставени още два броя амбулаторни листове във връзка със злокачественото заболяване на бъбрека. По делото като свидетели са разпитани Ж. В. М.- Х. личен лекар на ищеца и З. Х. Ц.. Според свидетелката М.-Х. пациентът С. М. я посетил около един месец след арестуването с оплаквания, каквито не е имал преди да го посетят група полицаи, които иззели алкохол и започнали дела – тревожност, повишено кръвно, сърцебиене, безсъние. Според свидетелката пациентът получавал панически кризи през определен период от време, изписвала му медикаменти, но в един момент се наложило да направи консултация с психиатър в гр. К. Симптомите се появили след около шест месеца след първоначалното му посещение при личния лекар, т.е. след около един месец след ареста. Установява също, че след прекратяване производството продължил да я посещава, в определена степен се почувствал по-добре, със същите оплаквания макар и не със същия

интезитет.Свидетелката установява също така, че лекарствата изписани от психиатъра следвало да се приемат три месеца и сега вече не ги приема и към днешна дата няма посочените оплаквания.

Свидетелката З. Ц.,семеен приятел установява,че от март месец до есента не са се виждали семейно, през лятото на случилото се ищецът и неговата съпруга за разлика от преди не излизали на площада,не се събирали семейно да ходят в Г. и по манастири.Според свидетелката ищецът от лозето правел вино, произвеждал и ракия, но не е продавал, а подарявал алкохолни напитки.

Свидетелските показания са повърхностни и формални. В една част свидетелят не установява факти, които лично е възприел, а такива, които са му пресъздадени от съпругата ищеца. В тази част показанията не могат да бъдат ценени като свидетелски показания, тъй като свидетелските показания дават сведения за факти, възприети от очевидец, от присъстващ на случилото се. В останалата част показанията могат да бъдат ценени, доколкото са житейски достоверни.

С оглед това съдът приема, че е налице състава на чл. 2, ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ, тъй като на 28.03.2019 година е извършено претърсване на жилището на ищеца,както и е задържан за 24 часа, а на 20.06.2019 година е привлечен като обвиняем му е повдигнато обвинение за престъпление против стопанските отрасли (глава VI,раздел втори НК)по чл.234ал.1пр.II НК и е взета спрямо него мярка за неотклонение(влязло в законна сила на 15.08.2019година) наказателното производство по досъдебно производство №8/2019година по описа на РПУ 3. е прекратено и мярката за неотклонение е отменена, а делото е изпратено на Агенция „Митници“ Териториална дирекция „Тракийска“П. с оглед реализиране на административно наказателна отговорност по реда на ЗАДС. Издаденото наказателно постановление,с което на М. е наложено административно наказание за допуснато административно нарушение,тъй като не е регистрирал „специализиран малък обект за дестилация, е отменено с решение на ЗРС 20127/02.10.2020година по НАХД №7202година, оставено в сила от Смолянски административен съд с решение по КНАХ№159/2020година поради нарушение на процедурата за вземане проби от акцизните стоки.

Следователно предвид установените факти предявеният иск за заплащане на обезщетение за вреди се явява доказан по основание.

За претърпените неимуществени вреди от незаконното обвинение ищецът има право на обезщетение от държавата, съгласно чл. 4 от ЗОДОВ.

Съгласно трайната практика на ВКС – например решения № 184/2015 г по гр. д. № 7127/2014 г, 138/2013 г по гр. д. № 637/2012 г, реш. № 48/2016 г по гр. д. № 3537/2015 г и трите на IV ГО на ВКС, при претендирана отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо /засягането на правото на личен живот, на чест, достойнство, свобода / и с това, ако са доказани останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан в своето основание. Не е в тежест

на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване, причинено или свързано с установеното правонарушение. В този случай практиката приема, че искът за ангажиране на отговорността на държавата е доказан в своето основание и съдът, с оглед разпоредбата на чл. 162 от ГПК, следва да определи размера на дължимото се справедливо обезщетение за претърпените вреди. В тежест на ищеца е да докаже изпитаните болки и страдания в обем, завишен спрямо обичайния, ако претендира заплащането на по-висок размер обезщетение за неимуществени вреди.

С оглед изложеното и за да сформира своето вътрешно убеждение и като съобразява разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ съдът приема, че ответникът дължи обезщетение за психическите, физически и емоционални увреждания на ищеца, които са пряка и непосредствена последица от повдигнатото незаконно обвинение.

Към момента на повдигане на обвинението ищецът е бил на 64 г. Наказателното производство водено против него се предхожда от извършеното процесуално следствено действие на 28.03.2019 година и задържането му за 24 часа, като е продължило в периода от повдигане на обвинение на 20.06.2019 година до 15.08.2019 година, когато е влязло в законна сила постановлението на прокуратурата за прекратяване. През посочения период ищецът е бил с мярка за неотклонение "подписка". Обвинението, повдигнато на ищеца не е било за тежко престъпление по смисъла на чл. 93 т. 7 от НК.

Няма твърдения и доказателства по делото ищецът да е бил осъждан за престъпления или други правонарушения.

От изложеното се установява, че периода, през който е продължило наказателното производство в неговата досъдебна фаза не е неразумно дълъг и продължителен, съответно не е обосноваващ по- висок размер на обезщетението, не като обезщетение за бавно правосъдие, а като обезщетение за по-дълъг период на търпене на незаконосъобразно повдигнато обвинение и последиците от него.

През този период, през който е бил обвиняем във връзка с повдигнатото обвинение ищецът е претърпял болки и страдания, обичайни за неговото положение. Ищецът е изпитал болки и страдания в обичайни по вид, интензитет и продължителност, нормално изпитвани от хора, против които се води наказателно производство. Изпитвал е несигурност, безпокойство, стрес, смущения в социалното общуване, нормално е изпитвал срам, страх, редуцирал е социалния си живот. Нормално е ищецът да е чувствал доброто си име и достойнството си накърнени. Не се установява ищецът да е претърпял неимуществени вреди в обем или по интензитет или вид, над обичайните за ситуацията.

Ето защо съдът намира, че по делото обезщетение от ответника се дължи за претърпените от ищеца неимуществени вреди- болки и страдания, описани по- горе. При определяне размера на обезщетение съдът следва да съобрази какъв е имуществения еквивалент, който справедливо да обезщети ищеца за претърпените от него вреди. В тази връзка съдът следва да съобрази както задължителните указания дадени с ППВС № 4/68 г, така и с трайната съдебна практика по сходни казуси.

Съгласно възприетата практика при определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди съдът следва да съобрази вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ съдът следва да вземе предвид тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното производство, вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство, по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца, конкретните негови преживявания и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. В този смисъл реш. 132/2016 г по гр. д. № 5861/2015 г на IVГО на ВКС.

Съгласно реш. 95/2015 г по гр. д. № 5462/2014 г на IIIГО на ВКС за определяне на справедливия размер на обезщетението следва да бъдат съобразени и обществените критерии като икономическите условия в страната, жизнения стандарт и възприемането на понятието "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата.

С оглед всичко изложеното и като взе предвид установените при съвкупното тълкуване на доказателствата претърпени от ищеца вреди-обичайни по своя вид и интензитет, като съобрази обвинението в извършване на нетежко престъпление и сравнително краткия период на висящност на обвиненията и на основание чл. 52 ЗЗД съдът намира, че размера на дължимото се от Прокуратурата на РБ обезщетение по чл. 2, т. 3 ЗОДОВ възлиза на сумата от 2000. 00 лв. С така посоченото обезщетение се репарират в относително пълен и справедлив размер причинените на ищеца неимуществени вреди от незаконните действия на ответника, като над посочените суми предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

Като е присъдил обезщетение за неимуществени вреди в разликата над 2000 до 3000лева районен съд е постановил незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен в тази част и предявеният иск отхвърлен като неоснователен и недоказан.

С оглед даденото разрешение по спора по главният следва да бъде отменено като незаконосъобразно решението и в частта за претендираната мораторна лихва за забава върху присъдената главница за периода от 01.09.2019 година до подаване исковата молба-07.12.2022година, изчислена с калкулатор от съда в разликата над 663.34(шестотин шестесет и три лева, тридесет и четири стотинки) до 994.25 лева(деветстотин деветдесет и четири лева, двадесет и пет стотинки), като след отмяната искът в тази част следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно постановено, а в необжалваната част е влязло в законна сила..

С оглед изхода от спора право на разноски има въззиваемата страна.Разноските по делото са своевременно поискани, надлежно документирани и е представен списък по чл.80 ГПК,и следва да се възложат в тежест на жалбоподателя за ползвана от него адвокатска помощ в размер на сумата 1000лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №29/27.04.2023 година, постановено по гр.д.№272/2022 година по описа на 3. районен съд в частта, с която е осъдена Прокуратурата на Република България на основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ да заплати на С. К. М., ЕГН *****, сума в разликата над 2000.00 до 3000.00 лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, претърпени болки и страдания вследствие на воденото срещу него наказателно преследване за периода от 28.03.2019 г., когато е образувано производството срещу него до 15. 08.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване исковата молба 07.12.2022 година до окончателното изплащане на главницата, както и в частта, с която е уважен иска за присъждане мораторна лихва върху главницата, считано от 01.09.2019 г. до подаване на исковата молба в съда, в разликата над 663.34(шестотин шестесет и три лева, тридесет и четири стотинки) до 994.25(деветстотин деветдесет и четири лева, двадесет и пет стотинки) лева и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният иск от С. К. М., ЕГН *****, да бъде осъдена Прокуратурата на Република България да му заплати обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в изживените болки и страдания вследствие на воденото срещу него наказателно преследване за периода от 28.03.2019 г., когато е образувано производството срещу него до 15. 08.2019 г., в разликата над 2000.00 до 3000.00(две хиляди до три хиляди лева), ведно със законната лихва от подаване исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от С. К. М., ЕГН *****, да бъде осъдена Прокуратурата на Република България да му заплати мораторна лихва върху главницата, считано от 01.09.2019 г. до подаване на исковата молба в съда в разликата над 663.34(шестотин шестесет и три лева, тридесет и четири стотинки) до 994.25 лева(деветстотин деветдесет и четири лева, двадесет и пет стотинки), като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на С. К. М., ЕГН *****, направените разноски за ползвана адвокатска помощ пред въззивната инстанция в размер на сумата 1000.00(хиляда) лева.

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта, с която е осъдена Прокуратурата на Република България на основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ да заплати на С. К. М., ЕГН *****, сумата 2000.00 (две хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в изживените болки и страдания вследствие на воденото срещу него наказателно преследване, за периода от 28.03.2019 г., когато е образувано производството срещу него до 15. 08.2019 г., като правилно и законосъобразно постановено.

В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____